

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: קבלות טובות

פרשת נשא

בס"ד | גיליון מס' 331

כיצד מדפסת פשוטה הפכה את חייהם של אנשים רבים? ==

כי נזר אלוקיו על ראשו (ו, ז)

הרה"ק בעל ה'לב שמחה' ז"ע, בגין הקבלה על עצמו, עבור ההתחייבות בלבד, הוא כבר זוכה בתואר כה יקר ונאדר בקודש, בזכות הקבלה, בכוחה בלבד!

יוצאים אנו מיום חג השבועות, היום בו קיבלנו את התורה. אם נרצה לשמר איתנו את רגעי ההוד המרוממים, אם נבקש שהתורה תחולל שינוי בנפשנו - אנו נדרשים לעשות עוד משהו - לקבל על עצמנו קבלה שהיא 'עול', שדורשת אחריות, שמצריכה מסירות, שמחייבת עקביות. כשמקבלים קבלה שכזו - זוכים לאפס את העבר ולמחוק את ההיסטוריה 'כאילו לא חטאתם מימכם', וגם זוכים להתעטר בתארים נכבדים, מתחברים באמת לאבא שבשמים!

כל יהודי יודע בעומק לבו היכן הוא נדרש להתחזק. אם בהוספת שעת לימוד, אם בתוספת כוונה ורצינות בעבודת התפילה, אם בלימוד ספר מוסר שיחזק בלבבו את ה'ראת שמים', אם בהקפדה יתירה על קדושת העיניים והפה, אם בפרישה מטכנולוגיה אסורה. לכל אחד מאיתנו יש במה להתחזק ולהתעורר, וכמה כדאי לעשות זאת עכשיו!

הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה, שנעמוד עליה, נקפיד לקיימה, נהיה אחראיים שהיא מקוימת ברציפות. ככל שנקבל על עצמנו קבלות טובות, כך נזכה לעלות ולהתעלות בדרך העולה בית ה', כך נזכה למחוק את כל מה שאנו לא רוצים שיופיע בהיסטוריה האישית שלנו, כך נזכה להתברך ולהתעטר בקשר קרוב ואוהב עם אבא שבשמים!

דף מודפס שחולל מהפך!

בין התמונות המצמררות של 45 הנספים באסון מירון ל"ע, בלטה תמונתם האצילית של האחים לבית אנגלרד, הבחור משה נתן נטע ז"ל ואחיו יהושע ז"ל, אשר עלו בסערה השמימה בלהט אש שמחת הרשב"י, למרבה הצער והיגון. לפנינו סיפור שסיפר יבלחט"א אביהם שליט"א בימי השבעה, כפי ששמענוהו מפי המשפיע המפורסם הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א:

אימם של האחים, הגב' אנגלרד, עובדת לפרנסתה כגרפיקאית, ומסייעת למוסדות וארגונים בהפקות גרפיקה ודפוס. מטבע הדברים, המשפחה מחזיקה מחשב לצורך פרנסת האם, שהוא כמובן מוגן מכל דבר כיעור, וחסום מכל אפשרות גלישה רוחנית וגשמית גם יחד.

ביום מן הימים, התבקש הבחור משה נתן נטע ז"ל לסייע בהפקת ברכה נאה ומעוצבת לאחד מאנשי הצוות בישיבת 'מאור עיניים' אשר נמנה היה על בחירי תלמידיה, וביקש מאמו ליטול עליה את המלאכה. האם כמובן שמחה להתנדב ולהיות שותפה לברך את אחד מהמחנכים בישיבה, ועיצבה את הברכה עיצוב גרפי יפהפה. עתה, ביקשה מבנה להעריך מבט על העיצוב, לאשר שהוא מתאים וראוי, ואז יהיה ניתן להדפיסו...

אולם הבן התקשה להסכים. הוא ביקש בעדינות אם אפשר להדפיס את הברכה במדפסת הביתית, והוא יבחן אותה רק על גבי גיליון מודפס - ולא על פני המסך. האם התקשתה להבין, מה טעם בנה לא יכול לבחון את הברכה המעוצבת על גבי המסך? על שום מה יש להדפיס את הברכה והוא יוכל לאשר אותה רק בדף מודפס?!

הרגשים ושמים, גדושי כוחות ועתירי עוצמה רוחנית כבירה, אנו יוצאים מיום חג השבועות, בו זכינו שוב לקבל את התורה. אין לב יהודי שלא נע זעע ברגש בשומעו את עשרת הדברות, אין נשמה יהודית שלא חווה התעוררות. הרגעים היקרים הללו בהם כולנו מקבלים את התורה, הם רגעים נוראי הוד ורבי מעלה, שנחרטים בנפשנו ומעוררים את ליבנו. הבעיה היא. שכולנו חוזרים בסופו של החג - היישר לעיסוקינו הרגילים, והלב כוסף ושואף לקחת עמו משהו...

מדי שנה בשנה, אנו יוצאים מהחג בכמיהה להשאיר את אותות הימים הגדולים הללו טבועים בליבנו, להותיר מהם חלק ונחלה בעומק נשמתנו, להפוך אותם למנופים שירוממו אותנו בכל ימות השנה. כל יהודי שואל את עצמו: מה הדרך לעשות זאת? איך ניתן להשאיר את רושם קבלת התורה חי ופועם בעומק הלב? איך ניתן לשמר את ההתעוררות לאורך זמן?!

התשובה היא, שיש דרך כזו, והיא אפילו פשוטה: כל יהודי יכול לקבל על עצמו קבלה טובה. אחת או שתיים, גדולה או קטנה, ובלבד שתהיה קבלה רצינית שהוא מוכן להתמסר לקיימה, ולעמוד בה בכל מצב ובכל תנאי, בלי פשרות ובלו וויתורים. קבלה אחת שאנו מתחייבים לשמר אותה בעקביות. זו הדרך להחזיק את השפעות החג, לשמר את ההתעוררות שלו בידינו.

בדברי ה'ירושלמי' במסכת 'ראש השנה', שעוסק בקורבנות המוקרבים בחג השבועות, נשאלת השאלה מדוע בכל החגים מוגדר השעיר המוקרב כשעיר לחטאת, ואילו בחג השבועות הוא מוגדר כ'שעיר לכפר' ולא כקרבן 'חטאת'. הירושלמי מתרץ במשפט שכדאי להותירו מהדהד: 'מכיוון שקיבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם!'

מדהים! הלא חג השבועות אינו חג של כפרת עוונות, אין זה יום הכיפורים. ההיפך - זהו חג עליו בו אנו מצוים לאכול ולשתות, לשמוח בשמחה של מצוה, אפילו להוסיף סעודה חלבית. ובכל זאת - יש בו כח אדיר, לא רק לכפר, אלא גם למחוק ולמחות כל חטא היסטורי, כי 'מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימכם!'

איך זה קורה? - זה פשוט: 'מכיוון שקיבלתם על עצמכם עול תורה'. בזכות הקבלה. כשיהודי מקבל על עצמו קבלה - הוא מאפס את ההיסטוריה, מוחק את העבר. כמה אנו שואפים ומייחלים למחוק חלקים לא נעימים מהעבר שלנו ולהתחיל מחדש. בימים כתיקונם זה קשה, אבל יש דרך יצירתית שפועלת: לקבל על עצמנו. לקחת קבלה טובה. לקבלה טובה יש את הכח לאפס את העבר, וגם לתת כח לעתיד מרומם, זך ונעלה הרבה יותר!

בפרשת השבוע אנו מגלים את מצוות הנזיר, אשר התורה הקדושה מכתירה אותו בתואר 'כי נזר אלוקיו על ראשו'. זהו תואר ייחודי ביוקרתו, מכתירים כאן אדם כנושא את נזר אלוקיו על ראשו - זכות שלא כל אחד יכול לזכות להתעטר בה! הנזיר זוכה בתואר עילאי זה, בקלות מופרזת מדי לכאורה: הוא רק קיבל על עצמו לא לשתות יין, לא לגלל את שערותיו ולא להיטמא למתים במשך חודש - וכבר הוא מכונה בתואר האצילי 'כי נזר אלוקיו על ראשו!'

הוא עוד לא למד שעות ארוכות ברציפות, הוא עוד לא עמד בתפילה בדבקות, הוא אפילו עוד לא קיים את הנזירות שהתחייב עליה - הוא רק התחייב! - ובכל זאת, מגלה

דרך ייחודית להתעוררות!

מדי דברינו בהתחזקות רוחנית ובעמידה בנסיגות, קיבלנו מאחד מצדיקי הדור שליט"א סגולה יקרה, אשר היא בדוקה ומנוסה לתת כוחות לעמוד בנסיגות ולהתעורר לקדושה, ולכן היא מומלצת מאוד בעת הזו, וזה דבר הסגולה:

אנשים יטבלו טבילה אחת במקווה, לטובת נשמת הצדיק רבי פתחיה ב"ר יוסף יונה ה"ד, ונשים תדלקנה נר מדי ערב שבת קודש לטובת נשמתו. בעת ביצוע פעולות אלה יש להזכיר את שם הצדיק בפה מלא, וניתן לכוון גם עבור הצאצאים - שיזכו להמשיך את מסורת התורה ולהתגבר על כל היצרים, למען יעלו ויפרחו בכרם בית ה'!

בימים אלה, גדושי הנסיגות ומרובי היצרים, מה נעים ונכון לתפוס כל כלי וכל דרך לזכות לעמוד בנסיגות ולהתגבר על היצרים. לעורר את הלב לאהבת השי"ת. כמה כדאי לעשות גם את סגולה זו וכן לפרסמה ככל האפשר, וכך נזכה באמת לעלות ולהתעלות לחיים מרוממים ונעלים!

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה ה"ד רוזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקשה בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

בנה הבחין בתמייתה, ואף שלא היה לו קל לחשוף את סודו, גילה את אוזניה כי שמע את הוראת גדולי ישראל שליט"א להימנע ככל האפשר מכל שימוש במסך, והבין שמסכים דיגיטליים הם מרובי סיכונים רוחניים. 'העיניים שלי הן נכסי יקר', הסביר הבחור לאמו בעדינות ובענווה, 'אני לא יכול לסכן אותן. לכן קיבלתי על עצמי לציית לגדולי ישראל עד הסוף, לא להעיק מבט, ולו הקטן ביותר, בשום סוג של מסך, בכל מחיר ובכל מצב!'

תמיתה האם לנוכח סירובו העיקש, התחלפה באחת להערצה. היטב ידעה כי המחשב שברשותה מוגן וחסום היטב, וזו אחת הסיבות לכך שבנה התקשה לספר על קבלתו - שכן לא רצה שהדבר ייחשב כפגיעה חלילה באמו, שנאלצת לעשות שימוש במסך לצורכי פרנסתה כמובן. ובכל זאת, על עצמו הגן בחומה רוחנית בצורה, ונמנע מכל הבטת במסך המחשב של אמו!

רק אז הבינה האם פרט תמוה נוסף בהנהגתו של בנה. תדיר, כשהיה מבקש לשוחח עימה תוך כדי עבודתה, היה מתיישב מולה, באופן שפניו אל גב מסך המחשב, החוצץ ביניהם. צורת שיחה כזו אינה נוחה, ורק עכשיו הבינה את סיבתה: בנה הצדיק נמנע מכל הבטת על מסך המחשב, ולא בגלל שיש שם תמונות אסורות - שכן אלו הם בבחינת 'כל ייראה וכל יימצא' גם בביתו, ככלל בית יהודי שמור וערכי. אלא שהיא קיבלה על עצמו לא להביט בכלל במסך מכל סוג שהוא!

הסיפור המופלא הזה, מעיד כי 'דודי ירד לגנו לקטוף שושנים': גם הבחור הזה נתעלה בסערה השמימה בטרגדיה הנוראה בה ה' בחר לו את הטובים ביותר, כפי שסיפר אביו שליט"א בימי השבעה. אולם כאן לא מסתיים הסיפור - - -

ביום המחרת, נכנסו לבית משפחת אנגלרד 11 יהודים, שכלל לא נראו כשומרי תורה ומצוות משחר ילדותם. הם הטיבו את הכיפות - שנראה כי אינן רגילות לשכון על ראשיהם, התיישבו, והתקשו לפתוח בשיחה. בבתי האבלים מאסון מירון, היה זה מחזה מצוי שאנשים לא מוכרים באים לנחם, ובכל זאת - נראה כי אלו הגיעו נרגשים במיוחד.

האב קשר עימם שיחה, במהלכה הם סיפרו שאמש שמעו את הסיפור על המנוח הצעיר ז"ל, כיצד קיבל על עצמו להימנע מכל שימוש - ולו בהבטה בלבד - במסך מחשב, ובאו לשמוע את הסיפור מכלי ראשון. ואכן, האב שב וסיפר להם את הסיפור פרט אחר פרט, ועיניהם החלו זולגות ומעונות כשהשיבו:

'לכולנו היו טלפונים מתקדמים, אולם כששמענו את הסיפור - החלטנו שאנחנו נפרדים מהם, לעולם!' - אמרו, ובזה אחר זה הוציאו מכיסיהם שני מכשירים: את הישנים, המתקדמים, אלה שדרכם ניתן לרעות בשדות זרים ולראות מראות אסורים - אותם ניפצו על אתר. ומהכיס השני הוציאו מכשירים כשרים חדשים אותם רכשו באותו בוקר, ומעתה הם יישמו עבורם כטלפון הסלולרי שלהם!

לא יאומן כי יוספר! בחור צעיר לימים, נפטר כמו פרח רך שנקטף בשיא פריחתו, אולם הקבלה הטובה שלו - לא רק חוללה שינוי אצלו, אלא הביאה עוד אחד עשר יהודים לחולל שינוי בחייהם! ההתגברות 'הקטנה' של הבחור משה נתן נטע ז"ל, העמידה האיתנה שלו לקיים את הקבלה אותה קיבל על עצמו ללא כחל ושרק - חוללה מהפך אצל יהודים שכלל לא הכיר, מעולם לא דיבר איתם ולעולם לא יפגוש בהם, והם זכו לזינוק רוחני אדיר - הודות לקבלה שלו!

איננו יכולים לתאר לעצמנו מה כוחה של קבלה, איזה שינוי היא מחוללת בחיים שלנו, ומה השפעות האורך והרוחב שלה. לפעמים יהודי מקבל על עצמו להתפלל מתוך סידור, ילד רואה ומתקנא בו - ומאמץ הנהגה כזו לכל החיים. לפעמים אברך מקבל על עצמו ללמוד ברציפות, חבר מבחין בכך ומאמץ את הרעיון. יכול אדם להימנע מלהקשיב לשיחת לשון הרע מרתקת בפינת הקפה העבודה, ובכך לגרום לעובד אחר לקבל על עצמו את שמירת פיו ולשונו.

כל הרווחים הללו, הם רווחים משניים, נוספים על הרווח העצום של המקבל בעצמו, כשהוא עומד בקבלה שלו לאורך זמן, כשהוא מתמיד לקיים את אשר התחייב עליו. קבלה אחת שעומדים בה - בדרך כלל ממונפת להתעלות רוחנית תמידית, גוררת את הלב היהודי כולו להתעלות בירת שמים, להתקרב לבורא עולם. הבה נאמץ קבלה כזו, איש איש במה שחשוב שיתחזק בו, וכך נזכה להתקרב לאבינו שבשמים צעד ועוד צעד, נזכה להתחבר עמו עוד ועוד!

מסירות נפש שהעניקה חיים!

את הסיפור הבא, מופלא ומפעים ככל שיישמע, קיבלנו מגיבור הסיפור בעצמו, המתאר את שעבר עליו. גם בסיפור זה אנו חוזרים אל האסון הנורא במירון, והפעם - אל הרגעים הקריטיים ומעוררי החרדה, כשהאסון היה בעיצומו.

בין אלפי הדחוקים באותו מסדרון צר שהפך לפרוזדור מוות, נמנה גם גיבור סיפורנו, יהודי יקר שמצא עצמו דחוס בין ההמונים המשוועים לטיפת אוויר לנשימה, לחוצים ומעוכים, ואין להם מוצא או מציל. הוא שמע את חרחורי הנשימה האחרונים של הסמוכים אליו, חש את הלחץ האימתני עומד לרסק את איבריו, ואט אט הרגיש שגם הוא מאבד נשימה...

שפתותיו כבר מלמלו 'שמע ישראל', הוא ניסה להחזיק מעמד בכוחות לא לו, אבל הרגיש שהלחץ הולך וגובר והוא עומד להימחץ סופית בין ההמונים. הוא חש שאלו רגעיו האחרונים, והחל עורך את חשבון נפשו ושב בתשובה, לקראת התייצבותו בבית דין של מעלה...

ואז, בעורכו את חשבון הנפש, נזכר שבמשך שנים ארוכות עשה שימוש במכשיר סלולרי לא כשר, רווי נסיונות וגדוש יצרים. הוא כבר היה 'מכשיר הזה, לאורותיו ולאותותיו, והתקשה להאמין שיוכל אי פעם להתגבר עליו ולהיגמל ממנו. ובכל זאת, ביום מן הימים, לפני למעלה משנה, קיבל על עצמו להתנתק כליל מהמכשיר הזה, לעזוב אותו לנצח.

זה היה קשה, קשה מאוד מאוד. הוא חש שמדובר עבורו במסירות נפש של ממש. חצי מחייו היו מרוכזים בתוככי המכשיר הזה, באמצעותו יצר קשר עם אנשים, התעדכן בנעשה, רבים פנו אליו דרכו. לבו נקרע בין התלות שפיתח במכשיר לבין התובנה שהייתה בו עד כמה המכשיר הזה זורע בו הרס, כיצד מיטב שעותיו וימיו הולכים לאיבוד, ובכמה נסיונות הוא מתקשה לעמוד - נסיונות הנובעים מתוך המכשיר הזה בעצמו...

והוא החליט להתגבר. באבחה אחת תפס את המכשיר, שבר אותו, נפרד ממנו לעולם. בימים שאחרי עוד חש כמה הדבר קשה, הוא כבר היה כה למוד ומורגל שבכל רגע פנוי המכשיר לציודו, תמיד יש לו משהו מעניין לראות או לקרוא. גם חבריו וידידיו לא תמיד העריכו את המאמץ שלו, רבים מהם 'זופו' בו - מתוך קנאה - על העובדה שהתנתק מכל קשר עם חבריו. אבל הוא עמד בנסיון בגבורה...

ואז, בשוכבו תחת ההמונים במירון, כשהוא לחוץ ומעורר ועורך את חשבון נפשו, נזכר בקרבן הזה שהקריב, ובכוחותיו האחרונים פנה לקדוש ברוך הוא במילים מעומק לבו, באומרו כי הוא כבר מסר נפש פעם אחת לכבודו יתברך, הוא מבקש לא למסור נפשו פעם שניה... כן, הוא יודע עד כמה המצב קריטי, ובכל זאת, כשדמעות בעיניו החל לצווח באלם קול: 'מסרתי נפשי להשם כבר לפני שנה, השם יתברך - תציל אותי!'

בעודו מהרהר כך, חש לפתע זוג ידיים תופסות בשתי ידיו, מנסות לחלץ אותו החוצה מתוך גיא ההריגה. זה לא היה קל, הוא היה תחוב ולחוץ בין כולם, אך הסדרן - שכנראה היה חסון ורב כח, התעקש למשוך אותו החוצה. אין לדעת למה בחר דווקא בו, והוא אפילו לא יודע מי היה אותו סדרן. רק דבר אחד ברור: לאותו סדרן היה הרבה כח, והוא הצליח למשוך אותו מתוך המחץ האנושי הנורא, להוציאו החוצה ולהושיבו על אבן סמוכה לשאוף אוויר וכוחות...

לאחר שהתאושש קמעא, הוא חזר למרכז הארץ, כשכל העת מגיעות השמועות על האסון הנורא, על 45 הנספים רחמנא ליצלן, על הפצועים, על המשפחות שאיבדו את יקיריהן. הוא מתקשה להאמין שהוא חי וקיים, אינו מבין איך דווקא הוא שרד את התופת, איך בדיוק הוא חולץ מתוך ההמונים הנלחצים למוות...

גם אנחנו לא מבינים, איש אינו יודע חשבונות שמים, מי מהעולים לשמוח בשמחת רשב"י זכה להמשיך לעלות ולהתעלות להיכלו, ומי מהם זכה להישאר בעולמנו. ובכל זאת, סיפור זה, אותו שמענו מבעל המעשה - כאמור, מאיר כאבוקת אש:

לפעמים, קבלה טובה דורשת מסירות נפש, היא אינה קלה. בוודאי כשמדובר בעניינים כמו ניתוק מכלי טכנולוגיה, משחיתת הזמן והלב, מעוררי הנסיונות וההתמודדויות. העמידה בקבלה דורשת כוחות גוף ונפש, תעצומות עוז אדירות. ובכל זאת - זה כדאי מאוד, כי מסירות נפש אחת עשויה לחסוך מסירות נפש אחרת, להעניק חיים. גיבור סיפורנו זכה בחייו במתנה, רק בעקבות ההתגברות על הנסיון האימתני, רק בעקבות העמידה העיקשת על הקבלה שלו.

נכון, זה לא קל, זה דורש התגברות על קשיי חברה וסביבה, על אורחות חיים והרגלים ותיקים. אבל זה כל כך כדאי, כי בעתיד, עשוי להתברר עד כמה האדם שהתגבר היה נחשון שחוץ מהצללת עצמו - אף אחרים למדו ממנו, ובכך התגברותו האישית הפכה למנוף לסביבה כולה! ועל אחת כמה וכמה, אלה שזכו וטרם נפלו ברשת - תרתי משמע, כמה עליהם הודות על הזכות העילאית הזו השומרת ומגינה עליהם, ובד בבד הם מהווים מופת וסמל לסביבה שאפשר גם אפשר להתגבר!

כאן המקום גם להזכיר לתועלת הרבים: בתקופה זו, כאשר רבים וטובים אכן מתנתקים ממכשירים שונים, חלקם יוצרים חסימה איכותית יותר או מתנתקים למשך שעות ארוכות, וכל אחד שעושה צעד אמיץ בכיוון הנכון - ראוי לשבח והערכה מהחברים ומהסביבה. אם אתם מכירים אדם כזה - תנו לו מילה טובה, תטפחו על שכמו. הוא מתאמץ, היו שותפים עמו!

כמו כל המתנתקים כעת ממכשירים כאלה, כל אחד מאיתנו יכול לקבל על עצמו קבלה טובה, אם בשמירת העיניים והפה, אם בקבלת עול לימוד התורה, ואם בקיום עניינים של בין אדם לחברו, ובכלבד שנקבל על עצמנו משהו. ככל שניקח על עצמנו קבלה טובה, ככל שנוודא שאנו יוצאים מהשבוע הזה עם נכס ברזל של התחזקות - כך נזכה שיום קבלת התורה יוסיף וישפיע עלינו לכל ימות השנה, למען נזכה להתעלות בקרבת אלוקים!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשרא) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס